

anden stødende Kommuner eller for flere Kommuner, hvis Samvirken bl. a. under Hensyn til deres indbyrdes Beliggenhed skønnes nødvendig, er Indenrigsministeren bemyndiget til at sammenkalde Repræsentanter for disse til Forhandlinger derom og paa Grundlag heraf i fornødent Fald fastsætte Bestemmelser vedrørende Foranstaltningens Gennemførelse.“ Denne Bestemmelse vil jo kunne medføre højst vanskelige Forhold for mange Kommuner. Og her vil jeg særlig nævne de Landkommuner, som ligger omkring Købstæderne. Hvis en Købstadkommunalbestyrelse finder paa, at den ikke alene selv vil udføre visse Foranstaltninger i Henhold til denne Lov, men kræver, at de omliggende Landkommuner — der staar ikke en Gang, hvor mange af dem, eller i hvor lang Afstand de skal ligge fra vedkommende Kommune — skal være med til en saadan Ordning, saa kan det forvolde mange Vanskeligheder, og Ministeren kan jo i sidste Instans, hvis de paagældende Landkommuner er uvillige, tvinge dem. En saadan Ordning synes jeg dog, man meget maa have sig frabedt. En saadan Ordning, hvorefter en enkelt Kommunalbestyrelse, hvad enten det er en Købstadkommune eller en Landkommune, skal kunne drage flere Kommuner med ind under de Bestemmelser, som man ønsker at træffe i denne enkelte Kommune, vil i alt for høj Grad udsætte Kommunerne for en vilkaarlig Behandling,

Naar man saa her i dette Lovforslag søger at give Ligningsmyndighederne Ret til at udskrive Skatter, at stikke Fingrene i Skatteydernes Lommer, saa forekommer det mig, at Rigsdagen dog i det mindste bør fastsætte nogle Regler for, hvad der kan ske, og hvad der ikke kan ske; thi Rigsdagen er, ogsaa i dette Tilfælde, ikke blot sat til at vaage over, at der vederfares de trængende og nødlidende Retfærdighed under de nuværende Forhold, men den er ogsaa sat til at vaage over, at der vises Retfærdighed og ikke Vilkaarlighed overfor Landets skatteydende Borgere.

Der er spurgt om, hvor Midlerne skal komme fra, og i Lovforslaget gives der Anvisning paa, at Midlerne skal komme dels fra Kommunerne, dels fra Staten. Et æret Medlem har ment at skyldte denne

vigtige Sag at nævne andre Indtægtskilder, og han har da nævnt en Udførselstold, særlig paa Heste. En saadan vil jo for det første komme meget for sent, for skulde en saadan have virket, saa skulde den have været fastsat for længe siden. Men Ministeren har i øvrigt Ret i, at den kunde meget let kræve Repressalier fra andre Staters Side, saa det kunde blive en højst tvivlsom Gevinst, man fik ved at indføre en saadan Beskatning. Men her er et andet Forhold, som det ligger nær at beskæftige sig med. Dette Lovforslag er jo nærmest foranlediget ved den Dyrtid, som Krigen, der raser udenom os, har skabt ogsaa for vort Lands Vedkommende. Men vi er jo ikke blinde for, at det ikke er alle Mennesker i dette Land, der har lidt Tab og Skade ved Krigen. Der er et stort Antal Medborgere, som har haft Fordel af Krigen, og det ligger da temmelig nær at have Opmærksomheden henvendt paa disse ærede Medborgere. Her foreligger en statistisk Opgørelse, hvoraf det fremgaar, at Landbrugets Krigsindtægter er 100 Mill. Kr., Søfartens Krigsindtægter 150 Mill. Kr., Industriens Krigsindtægter og Kapitaler indvundne paa anden Maade mindst 100 Mill. Kr., i alt ca. 350 Mill. Kr. Dersom man nu paalagde disse store Indtægter, der er foranledigede ved Krigssituationen, en Skat paa blot 10 pCt., vilde man indvinde et Beløb af 35 Mill. Kr., og hvis man paalagde dem en Skat af 20 pCt., vilde man indvinde 70 Mill. Kr. Jeg tror ikke, nogen vilde beklage sig over, at man paalagde en saadan Skat. Naar Forholdene har udviklet sig saaledes, at en Part af Samfundet er blevet nødlidende i Kraft af disse Forhold, tror jeg, det er fuldt berettiget at lægge betydelige Skatter paa de Mænd og Institutioner, der har indvundet betydelige Indtægter i Kraft af Krigen. Jeg tror, at Forholdene her i Landet vilde være nok saa heldige, dersom man i højere Grad end hidtil lod de forskellige Erhverv virke saa frit som muligt og lod dem tjene, hvad der kan indtjenes fra Udlandet under den nuværende Situation — dog stadig med det for Øje, at Ministeriet er pligtigt, fordi det er et Samfundsanliggende, at vaage over, at ikke nogen enkelt af de krigsførende Magter forfordes ved Eksporten, og at Eksporten